



■ Pětačtyřicítka Detonics Combat Master byla dlouho propagována jako nejmenší devatenáctsetjednáctka na světě

Fenomén DETONICS

Některé zbraně se staly natolik populárními, že se jim říká „kultovní“. Často se vyrábějí dlouhé desítky let, většinou o nich byly popsány stohy papíru a kdekdo by chtěl nějaký exemplář vlastnit „už jenom pro ten pocit“. A pak jsou zbraně, které sice také mají či měly potenciál stát se kultovními, ale zase až tak moc se o nich neví. Nebo alespoň ne u nás.

Jedním z takových případů jsou pistole s názvem Detonics. Toto jméno se poprvé objevilo na severoamerické scéně v sedmdesátých letech minulého století. V té době byly služební pistole veliké, a pokud americký policista nebo případně civilista chtěl mít po ruce něco malého, nejlépe skrytého, tak mu jako první a možná i jediná varianta přišel na mysl revolver „bulldog“ s dvoupalcovou hlavní, nejspíš Colt Detective Special nebo Smith & Wesson model 36. Pistole v podstatě nepřicházela v úvahu, ty „kapesní“ byly málo účinné. Existovaly případy, kdy si jednotlivci nechali na zakázku zmenšovat

Colty 1911, což ovšem byla vždy tak trochu sázka do loterie s nejistým výsledkem.

V tom zřejmě vycítil příležitost jakýsi Pat Yates, který pracoval u firmy Explosives Corporation of America. Začal se zabývat myšlenkou, jak na rozměry srovnatelné s bulldogem zmenšit devatenáctsetjednáctku profesionálním způsobem, a jak ji vyrábět – pokud možno sériově. Pro tuto ideu dokázal nadchnout některé další lidi z oboru, a tak kolem roku 1976 vznikla firma nazvaná Detonics Manufacturing Corporation se sídlem v Seattlu. Dalšími společníky se stali Sid Woodcock, Mike Maes a Chuck Lyford.

Combat Master

Jako zástupy jiných před nimi i po nich, také oni zřejmě snili o zbrani, která se bude prodávat ve velkém. Konstrukce tedy musela umožňovat masovou výrobu, ale při zachování akceptovatelné spolehlivosti. Jako výsledek jejich snahy záhy spatřila světlo světa pistole nazvaná poněkud ambiciózně Detonics Combat Master. Podle některých názorů představovala první skutečně komerčně vyráběnou poloautomatickou pistoli na náboj velkého výkonu, kterou lze podle dnešních měřítek zařadit do rozměrové kategorie subkompakt.

V USA se pistole Combat Master dočkala slušného úspěchu, a to nejen u soukromých zákazníků. Také skutečně sloužila u více profesionálních ozbrojených složek. Důkazem popularity je i fakt, že si zahrála ve filmech, například *Terminátor II*, anebo v seriálu *Miami Vice*.

Při práci na konstrukci Combat Masteru se jeho tvůrci rozhodli neslevit z ráže

45 Auto (45 ACP). Tady ovšem asi žádné jiné alternativy nemohly být seriózně zvažovány, jinak by byl celý projekt odsouzen k zániku od samotného počátku. V té době nebral v Americe devítka vážně snad nikdo, o jiných (tehdejších) pistolových rážích ani nemluvě. Zároveň ovšem nesmíme opomenout uvést, že v několika jiných rážích včetně 9 mm Parabellum se pistole v pozdějších letech vyráběla, avšak s nevelkým komerčním úspěchem.

Combat Master měl vzniknout a vznikl jako zmenšenina originální Browningovy/Coltovy předlohy; některé z dílů byly převzaty zcela beze změny, některá jiná dílčí řešení zase byla odlišná. Nejviditelnější rozdíl představovala absence dlaňové pojistky. Na první pohled praští do očí také neobvyklá pozice hledí. Těžko soudit, proč došlo k jeho nezanedbatelnému posunutí směrem dopředu až téměř k výhozovnímu okénku, a tím ke zkrácení už tak nijak dlouhé záměrné. Možná se tvůrci snažili co nejvíc přiblížit rozměrovému uspořádání dvoupalcového revolveru, podle jiných zdrojů mělo snížení zadní části závěru usnadnit manipulaci s kohoutem.

Aby pistole byla malá, musela se samozřejmě zkrátit rukojeť. Autoři se rozhodli udělat vlastní zásobník na šest nábojů. Standardní sedminábojový se dal do pistole vložit, ale trochu z rukojeti vyčníval. Přední část závěru neměla vodící kroužek, namísto toho měla hlaveň zvenčí kuželový tvar s osou centrovanou přímo čelem závěru. Hlaveň byla o půl palce kratší než u Coltu Commander, zkrácena byla také délka zákluzu sestavy závěru. Kvůli menšímu